

raadet, men jeg maa hævde, at vil man have en Indsnævring af Vælgertallet til Menighedsraadet, maa dette Raad ikke have Ret til at sætte andre i Skat end dem, der har været med til at vælge det.

I det hele synes jeg, at Menighedsraadene efter de foreliggende Lovforslag faar en alt for stor Myndighed med Hensyn til Kirkernes Bestyrelse og Kirkegaardenes Vedligeholdelse. Menighedsraadet faar ogsaa Ret til at fastsætte Regulativer for Lønninger, i hvert Fald for Kordegn, Organist, Graver og Kirkebetjent og alle de Embedsmænd, man kan finde paa at ansætte ved en Kirke. Det er ogsaa et Indgreb i Kommunens Rettighed, man dør gør, idet man ansætter Tjenestemænd eller Funktionærer, som det egentlig burde være Kommunalraadets Sag at ansætte. Det er altsaa en Myndighedsudvidelse; ganske vist var den allerede fastsat i Loven af 1915, men her stadfæstes og udvides den. Jeg maa straks — uden at jeg i øvrigt skal komme ind paa Lovforslaget om Lønninger — sige, at de Lønninger, der er foreslaaet for de kirkelige Funktionærer undtagen Præsterne, er alt for meningsløs høje. Jeg skal ikke udtale mig om Præstelønningerne, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard vil tale om det Lovforslag, der angaar disse, men jeg vil dog gerne have Lov til at sige, at jeg forstaaer ikke, at man har vedtaget en Lov om Præstelønninger, der i Virkeligheden er ganske skandaløs. Naar man betragter Præsterne som Embedsmænd i Folkekirken, er der ingen Mening i, at de ikke faar en Løn, som svarer til andre Embedsmænds Lønninger og til den Uddannelse, de har, og de Krav, man stiller til dem. Jeg indrømmer, at under de nuværende Forhold kan der ikke stilles Forslag om højere Lønning for Præsterne, thi naar de Herrer fra de konservative Partier her i Tinget stadig har holdt paa, at Arbejdernes Lønninger er for høje, og at de skal sættes ned, endogsaa antageligt ned, langt længere, end Pristallet begrundet, saa kan man ikke samtidig stille Forslag om, at Præsterne skal have højere Lønning, det vilde vække alt for stor Forargelse, det lader sig ikke gøre; men naar man holder paa, at Folkekirken skal staa i Staten, maa man ogsaa give Præsterne en Lønning, som svarer til, hvad Lønningerne ellers er i Samtiden.

Medens jeg dog ikke har noget at indvende imod de foreslaaede Lønninger for Præsterne i Øjeblikket, synes jeg, at de foreslaaede Lønninger for Kordegn, Organist og andre Kirkebetjente er ganske meningsløs høje. En Kordegn, og for Resten ogsaa

en Organist, kan komme i en Honorarklasse paa 6 000 Kr., men det maa tilføjes, at Kordegnen kan ogsaa være Graver, og i saa Fald kan der lægges 20 pCt. paa Lønnen, og desuden kan der gives Dyrtidstillæg, det vil sige, at en saadan Kordegn, som vel ordinært har en Times Arbejde om Dagen — han er ikke oppe paa 8 Timers Arbejde — og et Par Timers Arbejde om Søndagen, kan have en Løn paa 7 000—8 000 Kr., og saa behøver han endda ikke selv at passe Embedet, han kan sætte en ung Dame til at udføre de Kontorforretninger, der skal udføres, og selv kan han, jeg kender Eksempler derpaa, tage Plads som Kontorist eller Bogholder i et Købmandsfirma. Han kan være Indremissionær og rejse omkring og agitere, han har et godt Rygstød i sin Lønning som Kordegn, og kan han yderligere tjene noget som Indremissionær, er han en holden Mand, han er langt bedre stillet end Præsterne. En Trediedel af Præsterne kan komme ned paa en Lønning af 5 640 Kr. og residerende Kapellaner paa Landet endogsaa ned paa 4 200 Kr., en Lønning, der er langt lavere end Lønningerne til disse Kordegne og Organister. Det er et ganske meningsløst Forhold, der er ikke Spor af Plan i det, og jeg mener derfor, at det maa være Udvalgets Opgave i hvert Fald at nedsætte Lønningerne til disse kirkelige Bestillingsmænd, saa meget mere som de endogsaa ofte er i Vejen for en virkelig rationel Ordning af Forholdene i Kommunen, thi naar man har flere Kirker i en Kommune, vil hver Kirke have sin Kordegn, og hver Kordegn skal føre sine Kirkebøger, det vil med andre Ord sige, at man ikke en Gang kan faa et fælles Begravelseskontor i Kommunen, saa Borgerne i Byen ved ikke, hvor de hører til, de ved ikke, til hvilken Kordegn de skal henvende sig, og de ved maaske endnu mindre, hvor han bor. Det er i Kommunernes Interesse at have et fælles Begravelseskontor, men dette hindres af alle disse kirkelige Embedsmænd, som man stadig skal til for at faa Begravelser udført. Jo flere saadanne højtlønnede Embedsmænd man har, desto mindre vil de i Regelen bestille; skal man bestille en Begravelse, maa man gaa fra den ene til den anden, fra Kordegn til Organist, Kirkebetjent og Præst, inden det kan komme i Orden; der burde være et Begravelseskontor, hvor det hele kunde ordnes, uden at man skulde omkring til disse Embedsmænd. Naar man lønner Embedsmændene saa kongeligt, som her er Tale om, bliver de heller ikke til at komme nær. Der er ganske vist i Lovforslaget en Bestemmelse om,